

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobkyně: **Z. M.**, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2005, č. j. 56 Az 129/2005 – 16, o neustanovení zástupce v řízení o žalobě,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byl zamítnut návrh stěžovatelky ze dne 3. 10. 2005 na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2005, č. j. OAM-1597/VL-07-ZA07-2005. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelce zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti usnesení krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost, jejíž součástí byla i žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.).

Protože kasační stížnosti neměla náležitosti požadované § 106 odst. 1 s. ř. s. a nebylo zjevné, z jakého důvodu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. je podávána, byla stěžovatelka usnesením krajského soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 56 Az 129/2005 - 44, vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení kasační stížnost doplnila v souladu s ust. § 106 odst. 1, 3 s. ř. s. a dále označila důvody kasační stížnosti dle § 103 s. ř. s. Současně byla poučena o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne.

Usnesení soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 13. 6. 2006; stěžovatelka vady kasační stížnosti ve lhůtě stanovené krajským soudem neodstranila.

Nejvyšší správní soud posoudil v první řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno bez prodlení, neboť

se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud však nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatelka pouze obecně vyjádřila nesouhlas s napadeným usnesením a jako důvody uvedla soukromé potíže a špatnou znalost českého jazyka a problémy s telefonickým spojením s advokátem (přitom veškerá podání, která adresovala soudu jsou v českém jazyce), aniž by namítla konkrétní pochybení soudu při rozhodování o její žádosti na ustanovení právního zástupce. Námitka, že stěžovatelka neobdržela formulář soudu k prokázání majetkových poměrů, je nedůvodná, neboť stěžovatelce byla písemnost doručována na adresu, na které se zdržovala (ověřeno s evidencí MV). Stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost, která by vyvrátila správnost postupu při doručování písemnosti. Takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé se soud dopustil, v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, je však stíženo nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatelky sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovatelce v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost stěžovatelky tedy zákonné náležitosti neobsahovala, krajský soud proto správně vyzval stěžovatelku k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající

zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu